

3. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα: Εφόσον αναγνωρισθεί η ύπαρξη σχέσεως [...] μεταξύ της αυξήσεως μιας συγκεκριμένης επιβαρύνσεως, της οποίας το προϊόν εισρέει στον γενικό προϋπολογισμό του κράτους, και ενός σχεδιαζόμενου μέτρου ενισχύσεως, υπό την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 88, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, της Συνθήκης ΕΚ), πρέπει η θέσπιση της αυξήσεως αυτής να θεωρηθεί ως εφαρμογή (ή έναρξη εφαρμογής), υπό την έννοια της ανωτέρω διατάξεως, αυτού του μέτρου ενισχύσεως; Εφόσον η απάντηση στο ερώτημα αυτό εξαρτάται από το πόσο στενή είναι η σχέση αυτή, ποιες περιστάσεις ασκούν συναφώς επιρροή;
4. Αν η απαγόρευση εφαρμογής του μέτρου ενισχύσεως αφορά και την επιβάρυνση, είναι ορθή η άποψη ότι μια τελική απόφαση της Επιτροπής η οποία αναγνωρίζει ότι το μέτρο ενισχύσεως συμβιβάζεται με την κοινή αγορά δεν έχει ως συνέπεια την εκ των υστέρων νομιμοποίηση της ανίσχυρης επιβαρύνσεως;
5. Αν η απαγόρευση εφαρμογής του μέτρου ενισχύσεως αφορά και την επιβάρυνση, μπορεί ο καταβαλών την επιβάρυνση να την προσβάλει δικαστικώς, επικαλούμενος το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, ως προς ολόκληρο το ποσό της επιβαρύνσεως ή μόνο μέρος αυτής;
6. Στην τελευταία περίπτωση, απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο ειδικές προϋποθέσεις όσον αφορά τον τρόπο καθορισμού του τμήματος της επιβαρύνσεως που εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 93, παράγραφος 2, τελευταία περίοδος, ΕΚ;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση F. J. Pape κατά Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Υπόθεση C-175/02)

(2002/C 169/39)

Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Μαΐου 2002, το Hoge Raad der Nederlanden, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ F. J. Pape και Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Κατά το μέτρο που η εφαρμογή μέτρου ενισχύσεως δεν επιτρέπεται βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 88, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος ΕΚ), έχει η προβλεπόμενη από τη διάταξη αυτή απαγόρευση ωσαύτως εφαρμογή στη θέσπιση εισφοράς, της οποίας το προϊόν, όπως προκύπτει από τον σχετικό νόμο, προορίζεται εν μέρει για τη χρηματοδότηση του

προαναφερθέντος μέτρου ενισχύσεως, ανεξαρτήτως του αν τίθεται θέμα διαταραχής του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών, η οποία μπορεί να αποδοθεί (εν μέρει) στην εισφορά ως τρόπο χρηματοδότησεως του μέτρου ενισχύσεως; Εφόσον η απάντηση στο ερώτημα αυτό εξαρτάται από το πόσο στενή είναι η σχέση μεταξύ της προοριζόμενης για τον συγκεκριμένο σκοπό εισφοράς και του μέτρου ενισχύσεως, ή από το χρονικό σημείο κατά το οποίο το προϊόν της προοριζόμενης για τον συγκεκριμένο σκοπό εισφοράς πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για το μέτρο ενισχύσεως, ή από άλλες περιστάσεις, ποιές περιστάσεις ασκούν συναφώς επιρροή;

2. Αν η απαγόρευση της εφαρμογής του μέτρου ενισχύσεως αφορά και την προοριζόμενη για τον συγκεκριμένο σκοπό εισφορά, μπορεί ο βαρυνόμενος με την εισφορά να την προσβάλει δικαστικώς, επικαλούμενος το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 93, παράγραφος 3, όσον αφορά ολόκληρο το εκ μέρους του καταβληθέν ποσό ή μόνον όσον αφορά το τμήμα του προϊόντος της εισφοράς το οποίο αναμένεται να χρησιμοποιηθεί ή όντως χρησιμοποιήθηκε κατά το διάστημα κατά το οποίο η εφαρμογή του μέτρου ενισχύσεως απαγορεύεται ή απαγορευόταν λόγω της προαναφερθείσας διατάξεως;
3. Απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο συγκεκριμένες επιταγές όσον αφορά τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει να καθορίζεται ποιο τμήμα εισφοράς εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 93, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, εφόσον πρόκειται περί εισφοράς της οποίας το προϊόν προορίζεται για διαφόρους σκοπούς, για τους οποίους υπάρχουν και άλλες πηγές χρηματοδότησεως εκτός από την εισφορά, και οι οποίοι σκοποί δεν εμπίπτουν όλοι στην απαγόρευση του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ, ενώ στους εθνικούς κανόνες περί της εισφοράς δεν υπάρχει κανένας κανόνας για την κατανομή; Πρέπει στην περίπτωση αυτή το τμήμα της εισφοράς που μπορεί να καταλογισθεί στη χρηματοδότηση του μέτρου ενισχύσεως το οποίο εμπίπτει στο άρθρο 93 ΕΚ να καθορισθεί κατ' εκτίμηση με βάση το χρονικό σημείο επιβολής της εισφοράς ή πρέπει να προκύψει από τα δεδομένα που κατέστησαν γνωστά αργότερα όσον αφορά το συνολικό προϊόν της εισφοράς και τις δαπάνες που έγιναν για τους διαφόρους σκοπούς;

Αίτηση αναιρέσεως της Laboratoire Monique Rémy που υποβλήθηκε στις 13 Μαΐου 2002 κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) της 26ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση T-218/01, Laboratoire Monique Rémy κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-176/02 P)

(2002/C 169/40)

Η Laboratoire Monique Rémy, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο J. F. Pupel, άσκησε στις 13 Μαΐου 2002 ενώπιον